Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

13 iulie 2017*

„Trimitere preliminară – Vânzare de bunuri de consum și garanțiile conexe – Directiva 1999/44/CE – Articolul 5 alineatul (1) – Perioadă de răspundere a vânzătorului – Termen de prescripție – Articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf – Bunuri de ocazie – Limitare convențională a răspunderii vânzătorului”

În cauza C-133/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de cour d’appel de Mons (Curtea de Apel din Mons, Belgia), prin decizia din 22 februarie 2016, primită de Curte la 4 martie 2016, în procedura

Christian Ferenschild

împotriva

JPC Motor SA,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul J. L. da Cruz Vilaça, președinte de cameră, doamna M. Berger (raportor) și domnii A. Borg Barthet, E. Levits și F. Biltgen, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru domnul Ferenschild, de P.-E. Partsch, avocat;

– pentru guvernul belgian, de J. Van Holm, de J.-C. Halleux și de M. Jacobs, în calitate de agenți;

– pentru guvernul austriac, de C. Pesendorfer, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, inițial de G. Goddin și de D. Roussanov, în calitate de agenți, și ulterior de G. Goddin și de C. Valero, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 6 aprilie 2017,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 5 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe (JO 1999, L 171, p. 12, Ediție specială, 15/vol. 5, p. 89).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Christian Ferenschild, pe de o parte, și JPC Motor SA, pe de altă parte, având ca obiect în special o cerere de despăgubire pentru prejudiciul suferit ca urmare a neconformității de care ar fi fost afectat vehiculul pe care l-a achiziționat de la această societate.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Potrivit considerentului (7) al Directivei 1999/44:

„Întrucât bunurile trebuie să fie conforme cu specificațiile contractuale; întrucât principiul conformității cu contractul poate fi considerat comun diferitelor tradiții juridice interne; întrucât, în unele tradiții juridice interne, asigurarea unui nivel minim de protecție a consumatorului nu se poate baza doar pe acest principiu; întrucât, în temeiul unor astfel de tradiții juridice, pot fi utile, în special, prevederi de drept intern suplimentare pentru a asigura protecția consumatorului în cazurile în care părțile nu au convenit asupra unor condiții contractuale specifice sau atunci când părțile au convenit asupra unor condiții contractuale sau acorduri prin care, în mod direct sau indirect, se limitează sau se renunță la drepturile consumatorului și care, în măsura în care aceste drepturi sunt prevăzute de prezenta directivă, nu sunt obligatorii pentru consumator”.

4 Considerentul (16) al acestei directive are următorul cuprins:

„Întrucât natura specifică a bunurilor de ocazie le face, în general, imposibil de înlocuit; întrucât, prin urmare, dreptul consumatorului de înlocuire nu este, în general, disponibil pentru astfel de bunuri; întrucât pentru astfel de bunuri statele membre pot permite părților să convină asupra unei perioade mai scurte de răspundere”.

5 Considerentul (17) al directivei menționate are următorul cuprins:

„Întrucât este necesară limitarea perioadei de timp în care vânzătorul este responsabil pentru orice neconformitate existentă la data livrării bunurilor; întrucât statele membre pot prevedea, de asemenea, o perioadă de limitare în care consumatorii își pot exercita drepturile, cu condiția ca această perioadă să nu expire în termen de doi ani de la data livrării; întrucât în cazurile în care, în temeiul legislației interne, momentul în care începe perioada de limitare nu este data livrării bunurilor, durata totală a perioadei de limitare prevăzute de legislația internă nu poate fi mai scurtă de doi ani de la data livrării”.

6 Considerentul (24) al Directivei 1999/44 precizează:

„Întrucât ar trebui să l[i se] permită statelor membre să adopte sau să mențină în vigoare prevederi mai stricte în domeniul reglementat de prezenta directivă pentru a asigura un nivel chiar mai ridicat de protecție a consumatorului”.

7 Articolul 1 din această directivă, intitulat „Domeniul de aplicare și definiții”, prevede la alineatul (1):

„Scopul prezentei directive este apropierea actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe, pentru asigurarea unui nivel minim, uniform al protecției consumatorului în contextul pieței interne.”

8 Articolul 3 din directiva menționată, intitulat „Drepturile consumatorului”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Vânzătorul este răspunzător față de consumator pentru orice neconformitate existentă în momentul livrării bunurilor.

(2) În cazul unei neconformități, consumatorul are dreptul ca bunurile să fie repuse în conformitate, gratuit, prin reparare sau înlocuire, în conformitate cu alineatul (3), sau la o reducere de preț corespunzătoare sau la rezoluțiunea contractului pentru acele bunuri, în conformitate cu alineatele (5) și (6).”

9 Articolul 5 din aceeași directivă, intitulat „Termenele”, prevede la alineatul (1):

„Vânzătorul este considerat responsabil în temeiul articolului 3, în cazul în care neconformitatea devine aparentă în termen de doi ani de la livrarea bunurilor. În cazul în care, în temeiul legislației interne, drepturile prevăzute la articolul 3 alineatul (2) sunt supuse unei perioade de limitare, această perioadă nu expiră înainte de doi ani de la data livrării.”

10 Articolul 7 din Directiva 1999/44, intitulat „Caracterul obligatoriu”, prevede la alineatul (1):

„Orice condiții contractuale sau acorduri încheiate cu vânzătorul înainte ca neconformitatea să fie adusă la cunoștința vânzătorului, prin care se renunță sau se limitează, în mod direct sau indirect, drepturile rezultând din prezenta directivă, nu creează obligații pentru consumator, în conformitate cu legislația internă.

Statele membre pot prevedea că, în cazul bunurilor de ocazie, vânzătorul și consumatorul pot conveni asupra unor condiții contractuale sau acorduri având o perioadă de răspundere a vânzătorului mai scurtă decât cea stabilită la articolul 5 alineatul (1). Perioada în cauză nu poate fi mai scurtă de un an.”

11 Potrivit articolului 8 din această directivă, intitulat „Legislația internă și protecția minimă”:

„(1) Drepturile care rezultă din prezenta directivă sunt exercitate fără a aduce atingere altor drepturi pe care consumatorul le poate invoca în temeiul dispozițiilor de drept intern care reglementează răspunderea contractuală sau extracontractuală.

(2) Statele membre pot adopta sau menține în vigoare dispoziții mai stricte, compatibile cu prevederile din tratat, în domeniul reglementat de prezenta directivă, pentru a asigura un nivel mai ridicat de protecție a consumatorului.”

Dreptul belgian

12 În dreptul belgian, Directiva 1999/44 a fost transpusă în code civil (Codul civil) prin loi du 1er septembre 2004 relative à la protection des consommateurs en cas de vente de biens de consommation (Legea din 1 septembrie 2004 privind protecția consumatorilor în cazul vânzării de bunuri de consum) (*Moniteur belge* din 21 septembrie 2004, p. 68384), intrată în vigoare la 1 ianuarie 2005.

13 Articolul 1649 quater din Codul civil prevede:

„1. Vânzătorul răspunde față de consumator pentru orice neconformitate existentă la livrarea bunului și care devine sesizabilă în termen de doi ani de la aceasta.

[…]

Prin derogare de la primul paragraf, vânzătorul și consumatorul pot stabili, în ceea ce privește bunurile de ocazie, un termen mai scurt de doi ani, fără ca acest termen să fie mai scurt de un an.

[…]

3. Acțiunea consumatorului se prescrie în termen de un an de la data la care a constatat neconformitatea, fără ca acest termen să poată expira înaintea expirării termenului de doi ani prevăzut la [alineatul 1].

[…]”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

14 La 21 septembrie 2010, domnul Ferenschild, resortisant neerlandez cu reședința în Belgia, a achiziționat un autoturism de ocazie de la JPC Motor la prețul de 14 000 de euro.

15 La 22 septembrie 2010, înmatricularea acestui vehicul a fost refuzată de direction pour l'immatriculation des véhicules (Direcția de Înmatriculare a Vehiculelor) (Belgia), întrucât era raportat ca fiind furat în Sistemul de Informații Schengen. Astfel, s-a constatat o neconformitate a vehiculului în cauză.

16 La 7 octombrie 2010, această neconformitate a fost semnalată JPC Motor de către asigurătorul la care domnul Ferenschild încheiase o asigurare de protecție juridică. Acest asigurător a invocat răspunderea vânzătorului pentru motivul că vehiculul în cauză era afectat de un viciu funcțional ascuns și l-a somat pe acesta să preia vehiculul și să restituie prețul de achiziție, sub rezerva unor eventuale costuri sau pierderi suferite între data vânzării și data viitoare a anulării vânzării respective.

17 În urma demersurilor întreprinse de JPC Motor, a rezultat că, în realitate, documentele vehiculului, iar nu vehiculul însuși, fuseseră furate cu scopul de a „cosmetiza” un autoturism similar de proveniență frauduloasă în Italia. Astfel, la 7 ianuarie 2011, vehiculul achiziționat de domnul Ferenschild a putut fi înmatriculat în mod legal de către Direcția de Înmatriculare a Vehiculelor.

18 La 21 octombrie 2011, avocatul domnului Ferenschild a pus în întârziere JPC Motor cu privire la despăgubirea clientului său pentru prejudiciul suferit ca urmare a neconformității de care era afectat vehiculul în cauză.

19 Întrucât JPC Motor a contestat cererea de despăgubire, invocând tardivitatea acesteia, la 12 martie 2012, domnul Ferenschild a introdus o acțiune în justiție împotriva acestei societăți la tribunal de commerce de Mons (Tribunalul Comercial din Mons, Belgia) pentru a obține o despăgubire pentru prejudiciul suferit ca urmare a neconformității vehiculului în cauză. Acesta a solicitat restituirea costurilor aferente închirierii unui vehicul de înlocuire și a cheltuielilor administrative suportate, precum și o reducere a prețului cu titlu de depreciere a vehiculului achiziționat, majorate cu dobânzi compensatorii și judiciare de la 7 octombrie 2010.

20 Prin hotărârea din 9 ianuarie 2014, tribunal de commerce de Mons (Tribunalul Comercial din Mons) a respins cererea domnului Ferenschild.

21 La 3 aprilie 2014, domnul Ferenschild a declarat apel împotriva acestei hotărâri la cour d'appel de Mons (Curtea de Apel din Mons, Belgia).

22 La 8 iunie 2015, cour d'appel de Mons (Curtea de Apel din Mons) a statuat că vehiculul vândut era afectat de o neconformitate în sensul articolului 1649 bis și următoarele din Codul civil, dar că această neconformitate părea să fi fost remediată ca urmare a înmatriculării vehiculului în cauză. Cu toate acestea, redeschiderea dezbaterilor a fost dispusă din oficiu pentru a permite părților să pună concluzii în special cu privire la termenul de prescripție a acțiunii.

23 În ceea ce privește termenul de prescripție a acțiunii în discuție în litigiul principal, instanța de trimitere precizează, în primul rând, că este necesar să se distingă „termenul de garanție" de „termenul de prescripție".

24 În această privință, ea precizează, pe de o parte, că termenul de garanție, prevăzut la articolul 1649 quater alineatul 1 din Codul civil are o durată de doi ani de la livrarea mărfurilor. Potrivit celui de al treilea paragraf al dispoziției menționate, acest termen poate fi redus, prin acordul părților la contractul de vânzare, la o perioadă de cel puțin un an pentru bunurile de ocazie. În speță, părțile din litigiul principal ar fi utilizat această posibilitate de reducere a termenului de garanție la un an.

25 Pe de altă parte, termenul de prescripție, prevăzut la articolul 1649 quater alineatul 3 din Codul civil, are o durată de un an de la data la care consumatorul a constatat neconformitatea, fără ca acest termen să poată expira înaintea expirării termenului de doi ani prevăzut la alineatul 1 al acestui articol.

26 Instanța de trimitere constată, în al doilea rând, că în acest caz acțiunea în justiție a fost intentată la 12 martie 2012, respectiv după mai mult de un an de la data livrării vehiculului în cauză, care a avut loc 21 septembrie 2010, și de la constatarea neconformității acestui vehicul, care a avut loc la 22 septembrie 2010.

27 În acest context, s-ar pune problema interpretării articolului 1649 quater alineatul 3 din Codul civil, referitor la termenul de prescripție într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care termenul de garanție a fost redus de comun acord la o durată de un an. Această instanță solicită mai exact să se stabilească dacă într-o astfel de situație termenul de prescripție de un an menționat la această dispoziție trebuie prelungit până la expirarea termenului de garanție de doi ani prevăzut la alineatul 1 al articolului în cauză.

28 În această privință, JPC Motor susține în special că, având în vedere *ratio legis* a articolului 1649 quater alineatul 3 din Codul civil, care urmărește să prevină prescrierea acțiunii consumatorului înainte de expirarea termenului de garanție, prelungirea termenului de prescripție până la expirarea termenului de doi ani nu se justifică în cazul în care termenul de garanție a fost redus în mod valabil la o durată de un an. Într-o astfel de situație, această dispoziție ar trebui interpretată în sensul că termenul de prescripție a acțiunii în justiție care poate fi introdusă de consumator poate expira înaintea împlinirii termenului de doi ani de la livrarea bunului de ocazie.

29 La rândul său, domnul Ferenschild susține în special că Directiva 1999/44, mai precis articolul 5 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din aceasta, nu permite statelor membre să prevadă pentru acțiunea consumatorului, în ceea ce privește vânzarea unui bun de ocazie, un termen de prescripție mai scurt de doi ani de la data livrării bunului în cauză.

30 Potrivit instanței de trimitere, din moment ce articolul 1649 quater alineatul 3 din Codul civil ar putea fi interpretat în sensul că termenul de prescripție a acțiunii consumatorului expiră înaintea împlinirii termenului de doi ani de la livrarea bunului de ocazie, se pune problema compatibilității dispozițiilor dreptului belgian cu Directiva 1999/44 și în special cu articolul 5 alineatul (1), precum și cu articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din aceasta.

31 În aceste condiții cour d'appel de Mons (Curtea de Apel din Mons) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Dispozițiile articolului [5 alineatul (1)] coroborate cu cele ale articolului [7 alineatul (1) al doilea paragraf] din Directiva [1999/44] trebuie interpretate în sensul că se opun unei dispoziții a dreptului național interpretate în sensul că permite, în cazul bunurilor de ocazie, ca termenul de prescripție a acțiunii consumatorului să expire înaintea împlinirii termenului de doi ani de la livrarea bunului neconform atunci când vânzătorul și consumatorul au convenit un termen de garanție mai scurt de doi ani?"

Cu privire la întrebarea preliminară

32 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 5 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 1999/44 trebuie interpretate în sensul că se opun unei norme dintr-un stat membru care permite ca termenul de prescripție a acțiunii consumatorului să aibă o durată mai scurtă de doi ani de la livrarea bunului atunci când statul membru în cauză a utilizat posibilitatea oferită de a doua dintre dispozițiile menționate ale acestei directive și când vânzătorul și consumatorul au convenit un termen de răspundere a vânzătorului mai scurt de doi ani, și anume de un an, pentru bunul de ocazie respectiv.

33 Pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere, trebuie amintit, în primul rând, că articolul 5 din Directiva 1999/44, intitulat „Termenele", prevede la alineatul (1) că este necesar să se distingă între două tipuri de termene, fiecare dintre acestea urmărind o finalitate distinctă.

34 Este vorba, pe de o parte, de termenul menționat la articolul 5 alineatul (1) prima teză din această directivă, și anume termenul de răspundere a vânzătorului, care se referă la perioada în cursul căreia apariția unei neconformități a bunului în cauză angajează răspunderea vânzătorului prevăzută la articolul 3 din directiva menționată și, astfel, dă naștere drepturilor pe care acest din urmă articol le prevede în favoarea consumatorului. Termenul de răspundere a vânzătorului are, în principiu, o durată de doi ani de la livrarea bunului.

35 Pe de altă parte, termenul la care se referă articolul 5 alineatul (1) a doua teză din directiva menționată este un termen de prescripție care corespunde perioadei în care consumatorul își poate exercita efectiv drepturile care au luat naștere în perioada de răspundere a vânzătorului față de acesta din urmă.

36 În al doilea rând, astfel cum a constatat avocatul general la punctul 52 din concluzii, în timp ce articolul 5 alineatul (1) din Directiva 1999/44 impune instituirea unui termen de răspundere a vânzătorului care este, în principiu, de cel puțin doi ani de la livrarea bunului, acesta lasă legiuitorilor naționali grija de a decide introducerea unui termen de prescripție a acțiunii consumatorului.

37 Cu toate acestea, din modul de redactare a articolului 5 alineatul (1) a doua teză din această directivă coroborat cu considerentul (17) al acesteia rezultă că, atunci când un termen de prescripție a fost introdus în dreptul național, acest termen nu poate să expire în următorii doi ani de la livrarea bunului în cauză, chiar dacă, potrivit dreptului național respectiv, acest termen nu începe să curgă de la data livrării bunului menționat.

38 Rezultă din considerațiile care precedă că, pentru a asigura o protecție uniformă minimă a consumatorilor în cadrul pieței interne, în special în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din Directiva 1999/44, aceasta a instituit, potrivit articolului 5 alineatul (1), două termene distincte, și anume un termen de răspundere a vânzătorului și un termen de prescripție. Fiecare dintre aceste termene are, în principiu, o durată minimă obligatorie de doi ani de la livrarea bunului în cauză.

39 Caracterul obligatoriu al acestei durate minime de principiu este confirmat de modul de redactare a articolului 7 alineatul (1) primul paragraf din această directivă interpretat în lumina considerentului (7) al acesteia, în măsura în care, potrivit acestei dispoziții, părțile nu pot, în principiu, să deroge de la aceasta pe cale convențională, iar statele membre trebuie să asigure respectarea ei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iunie 2015, Faber, C-497/13, EU:C:2015:357, punctul 55).

40 În al treilea rând, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 53 din concluzii, modul de redactare a articolului 5 alineatul (1) din Directiva 1999/44 permite să se constate lipsa de legătură între durata termenului de răspundere a vânzătorului și cea a eventualului termen de prescripție. Astfel, articolul 5 alineatul (1) a doua teză din această directivă nu face trimitere la prima teză a acestei dispoziții. În consecință, spre deosebire de ceea ce susține în special guvernul belgian în observațiile sale scrise, dispoziția menționată nu condiționează durata eventualului termen de prescripție de cea a termenului de răspundere a vânzătorului.

41 Având în vedere elementele care precedă, este necesar să se constate că, pe de o parte, termenul de prescripție cu o durată minimă de doi ani de la livrarea bunului constituie un element important al protecției consumatorilor garantate prin Directiva 1999/44 și că, pe de altă parte, durata acestui termen nu depinde de durata termenului de răspundere a vânzătorului.

42 În al patrulea rând, trebuie să se considere că articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din directiva menționată, potrivit căruia statele membre au posibilitatea de a prevedea că, în cazul bunurilor de ocazie, vânzătorul și consumatorul pot conveni pentru răspunderea vânzătorului o perioadă mai scurtă decât cea prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din aceeași directivă, fără ca această perioadă să poată fi mai scurtă de un an, nu justifică o interpretare diferită.

43 În această privință, trebuie să se constate, în primul rând, că articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 1999/44 nu se referă la termenul de prescripție, ci doar la perioada de răspundere a vânzătorului, astfel cum este menționată la articolul 5 alineatul (1) prima teză din această directivă. Astfel, diferite versiuni lingvistice ale directivei menționate, și în special versiunile în limbile spaniolă, engleză, franceză și italiană, se referă la articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din aceasta la „răspunderea vânzătorului”.

44 Pe de altă parte, în versiunea în limba germană, textul articolului 7 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 1999/44 este și mai explicit în acest sens. Astfel, în timp ce această dispoziție prevede, în prima teză, posibilitatea de a limita, pentru bunurile de ocazie, perioada în care vânzătorul este responsabil conform articolului 5 alineatul (1) din directiva menționată („der Verkäufer weniger lange haftet als in Artikel 5 Absatz 1 vorgesehen”), a doua teză a acestuia precizează tocmai că această posibilitate se referă la perioada de răspundere a vânzătorului („diese kürzere Haftungsdauer”).

45 În plus, considerentul (16) al directivei amintite confirmă această interpretare, în măsura în care menționează că, pentru bunurile de ocazie, statele membre pot permite părților să convină asupra unei „perioade de răspundere” mai scurte.

46 În al doilea rând, trebuie amintit, astfel cum s-a precizat deja la punctul 39 din prezenta hotărâre, că perioada de răspundere a vânzătorului cu o durată de doi ani de la livrarea bunului, astfel cum este menționată la articolul 5 alineatul (1) prima teză din Directiva 1999/44, constituie un termen obligatoriu de la care, în principiu, părțile la contract nu pot deroga. Prin urmare, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 74 și 75 din concluzii, articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din această directivă, care permite statelor membre să prevadă, în cazul bunurilor de ocazie, că părțile pot stipula o perioadă de răspundere a vânzătorului mai scurtă, cu o durată minimă de un an, constituie o dispoziție derogatorie care trebuie interpretată în mod strict (a se vedea prin analogie Hotărârea din 1 martie 2012, González Alonso, C-166/11, EU:C:2012:119, punctul 26 și jurisprudența citată).

47 Astfel, posibilitatea statelor membre de a prevedea, în cazul bunurilor de ocazie, că părțile pot limita durata termenului de răspundere a vânzătorului la un an de la livrarea bunului nu poate permite statelor membre să prevadă de asemenea că părțile pot limita durata termenului de prescripție menționat la articolul 5 alineatul (1) a doua teză din directiva menționată.

48 În ultimul rând, trebuie amintit că statele membre trebuie să respecte nivelul minim de protecție prevăzut de Directiva 1999/44. Astfel, deși, conform articolului 8 alineatul (2) din această directivă coroborat cu considerentul (24) al acesteia, statele membre pot adopta sau menține, în domeniul reglementat de directiva în cauză, dispoziții mai stricte în vederea asigurării unui nivel de protecție a consumatorului și mai ridicat, în schimb, acestea nu pot aduce atingere garanțiilor prevăzute de legiuitorul Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 aprilie 2008, Quelle, C-404/06, EU:C:2008:231, punctul 36).

49 Or, o reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal, care ar permite ca limitarea termenului de răspundere a vânzătorului la o perioadă de un an să implice o reducere a termenului de prescripție de care beneficiază consumatorul, ar determina un nivel mai scăzut de protecție a acestuia din urmă și ar aduce atingere garanțiilor de care beneficiază conform Directivei 1999/44. Astfel, după cum a arătat avocatul general la punctul 93 din concluzii, consumatorul ar fi în acest caz lipsit de orice cale de atac chiar înainte de expirarea celor doi ani următori livrării bunului, perioadă care îi este, cu toate acestea, garantată potrivit articolului 5 alineatul (1) a doua teză din această directivă.

50 Având în vedere tot ceea ce precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 5 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 1999/44 trebuie interpretate în sensul că se opun unei norme dintr-un stat membru care permite ca termenul de prescripție a acțiunii consumatorului să aibă o durată mai scurtă de doi ani de la livrarea bunului atunci când statul membru în cauză a utilizat posibilitatea oferită de a doua dintre dispozițiile menționate ale acestei directive și când vânzătorul și consumatorul au convenit un termen de răspundere a vânzătorului mai scurt de doi ani, și anume de un an, pentru bunul de ocazie respectiv.

Cu privire la cheltuielile de judecată

51 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

Articolul 5 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe trebuie interpretate în sensul că se opun unei norme dintr-un stat membru care permite ca termenul de prescripție a acțiunii consumatorului să aibă o durată mai scurtă de doi ani de la livrarea bunului atunci când statul membru în cauză a utilizat posibilitatea oferită de a doua dintre dispozițiile menționate ale acestei directive și când vânzătorul și consumatorul au convenit un termen de răspundere a vânzătorului mai scurt de doi ani, și anume de un an, pentru bunul de ocazie respectiv.

Semnături